

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 16Co/70/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118326118
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Záleská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:6118326118.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivety Záleskej a členov senátu JUDr. Ivicy Čelkovej a Mgr. Ivana Kubínyho v spore žalobcu B. C., nar. XX.X.XXXX, trvalý pobyt B. XXXX/XX, XXX XX O. - Horné C., štátneho občana SR, právne zastúpeného LEGAL POINT, s.r.o., so sídlom Nemocničná 979, 017 01 Považská Bystrica, IČO 47 253 495, proti žalovanému PATRIOT GROUP, s.r.o., so sídlom Kpt. Jaroša 1312/29, 911 01 Trenčín, IČO 45 407 657, právne zastúpeného Advokátska kancelária KONCOVÁ & PARTNERS, s. r. o., so sídlom Kpt. Jaroša 1312/29, 911 01 Trenčín, IČO 47 256 907, o zaplatenie 8 531,66 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín č.k. 18Csp/161/2018-61 zo dňa 8. apríla 2019, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému sa proti žalobcovi **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie vo výroku I. žalobu zamietol a vo výroku II. priznal žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o ktorých výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

2. Podanú žalobu, ktorou sa žalobca proti žalovanému domáhal zaplatenia sumy 8 531,66 eur spolu s príslušenstvom, odôvodnil žalobca tým, že žalovaný sa v minulosti voči nemu cestou rozhodcovského súdu domáhal zaplatenia sumy 2 984,92 eur s príslušenstvom. V rámci rozhodcovského konania bol vydaný rozhodcovský rozsudok č. k. R 24/2014 zo dňa 2.6.2014, podľa ktorého bol žalobca povinný zaplatiť žalovanému 2 984,92 eur, úroky z omeškania vo výške 17,6 % ročne odo dňa 7.12.2013 zo sumy 248,74 eur do 6.3.2014 a zo sumy 2 984,92 eur od 1.11.2013 do zaplatenia, zmluvnú pokutu vo výške 0,2 % ročne zo sumy 248,74 eur od 7.12.2013 do 6.03.2014 a zo sumy 2 984,92 eur od 1.11.2013 do zaplatenia, trovy konania vo výške 161,82 eur a trovy právneho zastúpenia vo výške 415,37 eur. Žalobca bol presvedčený, že predmetný rozsudok je nezákonný, preto žalovanú sumu dobrovoľne nezaplatil, nakoľko by došlo k duplicitnému zaplateniu predmetnej sumy. Následne sa domáhal cestou Okresného súdu Považská Bystrica zrušenia rozhodcovského rozsudku. Napriek tomu, že žalovaný vedel, že sa domáha zrušenia daného rozhodcovského rozsudku, podal voči nemu návrh na vykonanie exekúcie dňa 11.6.2014. Okresný súd Považská Bystrica v konaní vedenom pod sp.zn. 8C/62/2015 rozhodol tak, že dotknutý rozhodcovský rozsudok zrušil. Tento rozsudok bol potvrdený odvolacím súd rozsudkom sp.zn. 4Co/638/2015 zo dňa 9.6.2016. Exekúcia bola teda voči nemu vedená

na podklade rozhodnutia, ktoré bolo následne zrušené. Exekučné konanie bolo skončené vymožením pohľadávky, keď žalovaný prostredníctvom súdneho exekútora vymohol od neho sumu 8 531,66 eur. V dôsledku toho došlo na strane žalovaného k bezdôvodnému obohateniu vo výške 8 531,66 eur. Poznamenal, že bezdôvodným obohatením sa môže stať aj plnenie prijaté na základe vykonateľného rozsudku súdu, ktoré bolo následne zrušené. Zrušením rozhodnutia odpadá právny dôvod a poskytnuté plnenie sa stáva bezdôvodným obohatením. Nesúhlasil s tvrdením žalovaného, že pohľadávku uhradil exekútorovi dobrovoľne, pretože k jej úrade došlo odúčtovaním z účtu v banke na základe exekučného príkazu. Dodal, že trovy exekúcie predstavujú príslušenstvo pohľadávky žalovaného. Bol to práve žalovaný, kto inicioval exekučné konanie. Ak by žalovaný takýto návrh nepodal, nebolo by došlo k navýšeniu pohľadávky. Skutočnosť, že táto čiastka nebola poukázaná žalovanému, sama o sebe neznamena, že na túto nemá nárok. Má za to, že došlo k úbytku v jeho majetkovej sfére vo výške trov exekúcie a samotnej vymáhanej sumy, a to v dôsledku správania žalovaného. Nesúhlasil ani so vznesenou námietkou premlčania. V zmysle § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa o vzniku bezdôvodného obohatenia oprávnený dozvie vtedy, keď má k dispozícii údaje, ktoré mu umožňujú podať žalobu na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia. Nie je pritom rozhodujúce, že oprávnený mal už predtým možnosť dozvedieť sa skutočnosti, na základe ktorých si mohol urobiť úsudok o vzniku bezdôvodného obohatenia a o jeho výške. V tomto prípade sa reálne dozvedel o tom, že žalovaný sa obohatil na jeho úkor v okamihu, keď sa dozvedel o nadobudnutí právoplatnosti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 4Co/638/2015, t. j. dňa 22.8.2016, ktorým sa právne záväzným spôsobom zrušil dotknutý rozhodcovský rozsudok. Od tohto dňa začala plynúť 3-ročná objektívna premlčacia doba.

3. Žalovaný navrhol žalobu zamietnuť. Uvedol, že exekúcia bola vedená legitímne na základe právoplatného a vykonateľného rozhodcovského rozsudku. Žalobca síce využil právo podať v rámci exekučného konania námietky, ale tie boli právoplatne zamietnuté rozhodnutím Okresného súdu Považská Bystrica č.k. 3Er/539/2014-22 zo dňa 10.10.2014. Návrh na odklad exekúcie si žalobca nepodal. Exekútorovi dobrovoľne splnil sumu 8 531,66 eur dňa 23.12.2014. Poznamenal, že v jeho prospech bola pripísaná suma 6 846,72 eur. Zostatok vymoženej sumy predstavovali trovy exekútora, a preto v časti sumy 1 684,94 eur nemožno hovoriť o bezdôvodnom obohatení. Žalovaný ďalej vzniesol námietku premlčania. Pri práve na vydanie bezdôvodného obohatenia ide o kombinované premlčacie doby, subjektívnu a objektívnu. Začiatok ich plynutia je stanovený odlišne a odlišný je aj ich ďalší priebeh, ako aj skončenie. Pre začiatok plynutia dvojročnej subjektívnej premlčacej doby je rozhodujúcim deň, keď sa oprávnený skutočne dozvedel, že na jeho úkor došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Žalobca sa dozvedel okolnosti, z ktorých možno vyvodíť bezdôvodné obohatenie na jeho strane už z rozhodnutia prvostupňového súdu dňa 8.6.2015. Pokiaľ ide o plynutie objektívnej premlčacej doby, pre jej začiatok je rozhodujúci okamih, keď k získaniu bezdôvodného obohatenia došlo. K získaniu údajného bezdôvodného obohatenia malo dôjsť v exekučnom konaní dňa 23.12.2014, t. j. týmto dňom začala plynúť objektívna premlčacia doba. K jej uplynutiu došlo dňa 23.12.2017, pričom žalobca podal žalobu na súd dňa 20.8.2018. Žalobca ďalej uviedol, že k bezdôvodnému obohateniu by mohlo dôjsť len vtedy, ak by plnenie nespočívalo v hmotnom práve, t. j. že podľa hmotného práva tu neexistovala povinnosť. Ak sa vrátenia plnenia domáha ten, kto plnil povinnosť uloženú mu súdom, závisí dôvodnosť jeho návrhu od toho, či právny dôvod jeho plnenia spočíval na reálne existujúcom hmotnoprávnom základe. Ak právny dôvod plnenia tu bol, potom trvá naďalej bez ohľadu na to, či právoplatný a vykonateľný rozsudok bol, či nebol zrušený. Zrušením rozhodnutia, na základe ktorého bolo plnené, by došlo k bezdôvodnému obohateniu toho, komu bolo plnené len vtedy, ak by právny dôvod reálne nespočíval v hmotnom práve.

4. Z dokazovania vykonaného listinami (odsek 4. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie) súd prvej inštancie zistil, že rozhodcovským rozsudkom sp.zn. R 24/2014 zo dňa 2.6.2014 Rozhodcovský súd Arbitráž, s.r.o., uložil žalobcovi (v tom konaní v postavení žalovaného) povinnosť zaplatiť žalovanému (v tom konaní v postavení žalobcu) sumu 2 984,92 eur, úroky z omeškania vo výške 17,6 % ročne odo dňa 7.12.2013 zo sumy 248,74 eur do 6.3.2014 a zo sumy 2 984,92 eur od 1.11.2013 do zaplatenia, zmluvnú pokutu vo výške 0,2 % ročne zo sumy 248,74 eur od 7.12.2013 do 6.3.2014 a zo sumy 2 984,92 eur od 1.11.2013 do zaplatenia, trovy konania vo výške 161,82 eur a trovy právneho zastúpenia vo výške 415,37 eur a vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Na základe tohto rozhodcovského rozsudku ako exekučného titulu vydal exekútor dňa 15.12.2014 príkaz na začatie exekúcie. Rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica č. k. 8C/62/2015-89 zo dňa 8.6.2015 v spojení s rozsudkom Krajského súdu

v Trenčíne č. k. 4Co/638/2015-109 zo dňa 9.6.2016 bol rozhodcovský rozsudok sp.zn. R 24/2014 zo dňa 2.6.2014 zrušený. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplynulo, že dôvodom zrušenia predmetného rozsudku bolo porušenie zásady rovnosti účastníkov rozhodcovského konania tým, že rozhodcovský súd nenariadil ústne pojednávanie. Oznámením Okresného súdu Považská Bystrica sp.zn. 3Er/539/2014 zo dňa 7.1.2015 oznámil súd žalobcovi, že exekúcia v prospech žalovaného sa skončila vymožením pohľadávky.

5. Zistený skutkový stav posúdil súd prvej inštancie podľa § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka. Z vykonaného dokazovania mal preukázané, že žaloba podaná žalobcom nie je dôvodná. Bezdôvodným obohatením sa rozumie majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov. Inak povedané, bezdôvodné obohatenie spočíva v tom, že sa obohatený obohatí na úkor majetku inej osoby o určité majetkové hodnoty bez toho, aby bol na to daný právny dôvod. V súdnej veci si žalobca svoj nárok na zaplatenie sumy 8 531,66 eur s príslušenstvom uplatnil titulom bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného, ktoré mal získať na podklade exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku, ktorý bol neskôr rozhodnutím všeobecného súdu zrušený. Bezdôvodným obohatením sa môže stať aj plnenie prijaté na základe vykonateľného rozsudku súdu, ktorý bol následne zrušený. Ak sa vrátenia plnenia domáha ten, kto plnil povinnosť jemu uloženú súdom, závisí dôvodnosť jeho požiadavky od toho, či podľa hmotného práva - teda aj bez rozhodnutia, ktoré bolo následne zrušené - plnil povinnosť, ktorú skutočne mal alebo nie. Zrušením rozhodnutia, podľa ktorého bolo plnené, dochádza k bezdôvodnému obohateniu len v prípade, že právny dôvod tohto plnenia nespočíval v hmotnom práve, teda že podľa hmotného práva tu povinnosť neexistovala. V danom prípade k zrušeniu dotknutého rozhodcovského rozsudku došlo z procesných dôvodov, keď rozhodcovský súd nenariadil ústne pojednávanie, čím porušil zásadu rovnosti účastníkov. Otázkou, či právny dôvod plnenia spočíval, resp. nespočíval, v hmotnom práve, sa však všeobecné súdy nezaoberali a rozhodcovský rozsudok z hľadiska hmotnoprávneho nepreskúmavali. Nemožno preto bez ďalšieho konštatovať, že zrušením rozhodcovského rozsudku odpadol právny dôvod plnenia a došlo k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného. Táto skutočnosť sama o sebe nepostačuje na prijatie takéhoto záveru. Pre konštatovanie vzniku bezdôvodného obohatenia bolo potrebné preskúmať, či z hľadiska hmotného práva mal žalovaný nárok na takéto plnenie, alebo nie. Žalobca však preskúmanie uplatneného nároku z hľadiska hmotného práva neučinil predmetom tohto konania a obmedzil sa len na konštatovanie vzniku bezdôvodného obohatenia v dôsledku zrušenia rozhodcovského rozsudku. Za takéhoto stavu nemohol súd prvej inštancie inak, ako žalobu pre jej nedôvodnosť v celom rozsahu zamietnuť. Pre úplnosť súd prvej inštancie dodal, že vzhľadom k tomu, že žalobu zamietol pre neexistenciu bezdôvodného obohatenia, nezaoberal sa ďalej vznesenou námietkou premlčania.

6. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 CSP a žalovanému, ktorý mal v konaní plný úspech priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o ktorých výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku (§ 262 ods. 2 CSP).

7. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a g) CSP. Uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP žalobca odôvodňoval s poukazom na predmet podanej žaloby a zdôraznil, že žalobca pohľadávku judikovanú rozhodcovským rozsudkom už predtým zaplatil subjektu, ktorý bol reálne adresátom a veriteľom pohľadávky, čiže v prípade ak by opätovne zaplatil sumu 2 984,92 eur priznanú žalovanému rozhodcovským rozsudkom, došlo by zo strany žalobcu k duplicitnému zaplateniu pohľadávky. Toto tvrdenie uviedol žalobca jasne už v žalobe zo dňa 17.8.2018 a toto tvrdenie žalobcu súd prvej inštancie úplne opomenul a ignoroval. Podľa názoru žalobcu pohľadávka, ktorú od neho vymohol žalovaný v exekučnom konaní, neexistovala z pohľadu hmotného práva. Iný záver o tomto skutkovom tvrdení nemožno prijať, pretože by nedával zmysel. Súd prvej inštancie túto skutočnosť nebral na zreteľ a v procese nastavil stav vlastnej svojvôle. V danom prípade, s poukazom na čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru, konanie súdu prvej inštancie nebolo relevantné a náležité podľa zákona, pretože súd prvej inštancie extrahoval z tvrdení a dôkazov, ktoré do konania predložil žalobca, len niektoré a ostatné ignoroval. Vec nepoňal komplexne, ale maximálne izolovane, čo spôsobuje, že vydané rozhodnutie je zaťažené vadou nezákonnosti. Súd prvej inštancie postupoval vo veci nezákonne tým, že na začiatku pojednávania uviedol iba to, čo je nesporné medzi stranami. To čo je sporné, opomenul, nevenoval sa tomu, čím porušil § 181 ods. 2 CSP. Podľa tohto ustanovenia súd prvej inštancie obligatórne určí sporné

a nesporné skutkové tvrdenia a obligatórne uvedie predbežné právne posúdenie veci. Tento postup je kľúčovým inštitútom pre zrýchlenie civilného sporového konania, ako aj prostriedkom na predídenie prekvapivých súdnych rozhodnutí (uznesenie Krajského súdu v Trnave zo dňa 3.10.2016 sp. zn. 24Co 203/2016). Súd prvej inštancie porušil aj procesné pravidlo podľa § 181 ods. 2, keď uviedol predbežné právne posúdenie veci, ktoré bolo ale nedostatočné tým, že sa obmedzil iba a konštatovanie toho, že bude aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka týkajúce sa bezdôvodného obohatenia. Takéto predbežné právne posúdenie nenapĺňa účel primárne sledovaný týmto inštitútom, t.j. predvídateľnosť súdneho rozhodnutia. Ako ďalšie procesné pochybenie súdu prvej inštancie žalobca vymedzil, že súd na pojednávaní sa absolútne žiadnym spôsobom nevysporiadal s vyjadreniami a argumentáciou strán sporu, najmä k námietke premlčania. Podľa ustálenej a konštantnej rozhodovacej praxe súdov platí z hľadiska procesnej ekonomie, že pokiaľ je v konaní vznesená námietka premlčania súd, má povinnosť vysporiadať sa s jej dôvodnosťou (rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 6.6.2013 sp. zn. 19Co 321/2011, uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 29.5.2015 sp. zn. 13Co 579/2014). Žalobca teda logicky v súlade so zákonom a ustálenou judikatúrou postupoval tak, že nemá zmysel vykonávať dokazovanie o existencii a výške nároku pred tým, ako súd prvej inštancie vyrieši námietku premlčania. Z tohto dôvodu žalobca vo svojom vyjadrení zo dňa 7.11.2018 doslovne uviedol, že k otázke povinnosti plniť podľa hmotného práva a k rozsahu tejto povinnosti sa vyjadrí a bude produkovať aj dôkazy. Žalobca tvrdil a chcel sa týmto zaoberať, avšak tým, že súd prvej inštancie postupoval v spore neštandardne, znemožnil žalobcovi uplatňovať svoje práva a je nanajvýš zrejmé, že v danej veci súd „prišiel na pojednávanie vopred rozhodnutý“ s tým, že ide žalobu zamietnuť bez toho, aby sa vysporiadal s vyjadreniami strán, ktoré vykonali ešte pred pojednávaním, predovšetkým s námietkou premlčania. Súd prvej inštancie nebral na zreteľ všetky skutkové tvrdenia strán sporu (uznesenie Krajského súdu v Žiline zo dňa 14.11.2017 sp. zn. 11Co 195/2017). Podľa názoru žalobcu sa nezakladá na pravde názor súdu prvej inštancie, že žalobca sa nedomáhal nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia z pohľadu hmotného práva, čím nastolil stav zmätočnosti. Žalobca žiadal v konaní, aby sa súd prvej inštancie zaoberal aj hmotnoprávnou stránkou veci, k čomu súd uviedol, že žalobca musí urobiť procesný úkon - zmenu žaloby. Po tom, ako sa žalobca vyjadril, že žalobu zmení, napriek tomu, že nemal za to, že zmena žaloby je potrebná, sám súd prvej inštancie mu v tom zabránil tým, že sa jasne vyslovil, že nie je naklonený zmenu žaloby pripustiť. Takýmto procesným postupom súd prvej inštancie výrazne zasiahol do práva žalobcu na spravodlivý proces a de facto mu odoprel právo na tento proces. V konaní nie je sporné, že neexistencia bezdôvodného obohatenia nebola v konaní preukázaná, pričom posudzovaním existencie nároku bol súd povinný za zaoberať až po tom, ako sa vysporiada s námietkou premlčania, to preukázateľne neučinil. Toto stanovisko súdu prvej inštancie ostalo bez náležitého odôvodnenia a bez uvedenia konkrétnych zákonných ustanovení, resp. stanovísk obsiahnutých v iných súdnych rozhodnutiach, prípadne odbornej literatúre (nález Ústavného súdu SR sp. zn. 3ÚS 119/03, 4ÚS 115/03). V rozsudku súdu prvej inštancie absentujú náležitosti a riadne odôvodnenie rozsudku. Súd prvej inštancie nazeral na vec extrémne formalisticky, pretože je nepochybné, že zrušenie titulu, na podklade ktorého došlo k plneniu, vykazuje znaky bezdôvodného obohatenia a toto je absolútne nevyhnutné preto, aby mohol byť konštatovaný vznik bezdôvodného obohatenia. Uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP žalobca vymedzil v tom, že súd prvej inštancie neprihliadol na skutočnosť, že sa jedná o spotrebiteľský spor v zmysle § 290 CSP. V tejto súvislosti poukázal žalobca na odbornú literatúru Števek, M. a kol.: Civilný sporový poriadok. Komentár, Praha: C.H. Beck, 2016, v ktorej je uvedené, že zmyslom zavedenia právnej úpravy ochrany spotrebiteľa v CSP vo väčšom rozsahu bolo, aby civilný proces mohol plniť svoju základnú funkciu - presadzovať hmotné právo a byť prostriedkom ochrany subjektívnych práv a zákonom chráneným záujmom. Súd prvej inštancie nebral na zreteľ, že žalobca má v spore postavenie spotrebiteľa a táto skutočnosť vyplýva z rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 8.6.2015 sp. zn. 8C 62/15. Na pôvodnom postavení žalobcu ako spotrebiteľa sa nič nezmenilo a tento status má aj v tomto konaní. Žalobca je dokonca toho názoru, že súd prvej inštancie toto postavenie žalobcovi priamo uprel. Postupom súdu bolo porušené aj ustanovenie § 295 CSP, podľa ktorého mohol súd zaobstarať aj taký dôkaz, ktorý nebol navrhnutý, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie veci. V tejto súvislosti žalobca opätovne poukázal na odbornú literatúru Števek, M. a kol.: Civilný sporový poriadok. Komentár, Praha: C.H. Beck, 2016. V zmysle judikatúry SD EU ide o vykonávanie dôkazov, ktoré by mohli byť v prospech spotrebiteľa. Vykonávanie dôkazov aj bez návrhu by malo smerovať nielen k posúdeniu neprijateľnosti niektorých ustanovení spotrebiteľskej zmluvy, alebo iných zmluvných dokumentov s ňou súvisiacich, ale malo by smerovať k posúdeniu všetkých okolností sporového prípadu. V dôsledku informačného deficitu musí dôkaznú povinnosť za spotrebiteľa suplovať súd, a to aj v prípade, ak spotrebiteľ nepredložil alebo nemôže predložiť dôkazy vlastnou vinou. Z judikatúry SD EU vyplýva, že v spotrebiteľských sporoch je relativizovaná nielen dôkazná povinnosť

spotrebiteľa, ale aj jeho povinnosť tvrdenia. Uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP odôvodnil žalobca tým, že nie je pravdou, že žalobca neučinil predmetom preskúmania peňažný nárok aj z hľadiska hmotného práva. Žalobca v žalobe uviedol, že pohľadávku priznanú rozhodcovským súdom dobrovoľne neuhradil z dôvodu, že pohľadávka zanikla ešte pred vydaním rozhodcovského rozsudku a tento bol vydaný nezákonne. Ako dôkaz žalobca priložil rozsudok Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 8.6.2015 sp. zn. 8C 62/2015, z ktorého je absolútne zrejmé, že v rámci tohto konania žalobca namietal a vyjadroval sa k tomu, že pohľadávka priznaná rozhodcovským rozsudkom neexistuje. Súd prvej inštancie z tohto rozsudku extrahoval iba to, že rozhodcovský rozsudok bol zrušený z procesných dôvodov a vo zvyšku tento rozsudok ignoroval. Uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. g) CSP žalobca odôvodňoval v kontexte ostatných uplatnených odvolacích dôvodov. Podľa jeho názoru je možné konštatovať, že súd prvej inštancie rezignoval na zistenie skutkového stavu tým, že vec nehodnotil komplexne a vo vzájomných súvislostiach. V danom prípade súd prvej inštancie nepoužil § 150 ods. 2 CSP, hoci mohol. Žalobca jednoznačne uvádzal použitie procesných prostriedkov, no súd prvej inštancie postupoval svojvoľne, čo spôsobilo, že dostatočne nezistil ani skutkový stav. Vydané rozhodnutie považuje žalobca za predčasné. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

8. Žalovaný vo vyjadrení zo dňa 27.6.2019 k odvolaniu žalobcu uviedol, že súd prvej inštancie rozhodol vo veci správne, jeho rozhodnutie obsahuje náležité odôvodnenie a netrpí žiadnymi vadami, ktoré uvádza žalobca v odvolaní. Rozhodcovský rozsudok sa zrušuje len z taxatívne vymedzených dôvodov podľa § 40 ods. 1 písm. a) bod 1. až 4. zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní, pričom tieto dôvody je možné uplatniť len v dôsledku procesných porušení v rámci rozhodcovského konania. Podstata bezdôvodného obohatenia spočíva v získaní majetkového prospechu plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol alebo získaním majetkového prospechu z nepoctivých zdrojov. Ten, kto sa domáha vydania bezdôvodného obohatenia musí preukázať „bezdôvodnosť“ obohatenia v rovine hmotného práva. V danom prípade žalobca bezdôvodnosť obohatenia a strane žalovaného opiera výhradne o skutočnosť zrušenia rozhodcovského rozsudku, ktorý bol zrušený v dôsledku procesných pochybení v rozhodcovskom konaní. Táto skutočnosť však sama osebe neznamená neexistenciu nároku žalovaného voči žalobcovi. K tvrdeniu žalobcu, že súd prvej inštancie mu znemožnil využiť prostriedky procesnej obrany a procesného útoku tým, že nepripustil zmenu žaloby, čo súd prvej inštancie odôvodnil zásadou rýchlosti a hospodárnosti konania, žalovaný uviedol, že v štádiu konania, kde sa sporové strany vyjadrili k jednotlivým dôkazom a tvrdeniam protistrany, kde predložili všetky dôkazy, o ktoré svoje tvrdenia opierajú, nie je účelné priamo na pojednávaní po poskytnutí predbežného právneho posúdenia veci navrhnúť zmenu žaloby s tým, že tak žalobca urobí písomne po prvom pojednávaní. Súd prvej inštancie teda rozhodol správne pokiaľ návrh na zmenu žaloby, ktorej obsah nebol predložený alebo prednesený na pojednávaní, zamietol (bola len formulovaná požiadavka na odročenie pojednávania za účelom prípravy návrhu na zmenu žaloby). Žalovaný uvádza, že znemožnenie využitia procesných prostriedkov si žalobca zapríčinil sám. Súd prvej inštancie postupoval správne v zmysle zásad, na ktorých slovenský civilný proces stojí. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

9. Žalobca vo vyjadrení zo dňa 25.7.2019 k vyjadreniu žalovaného zo dňa 27.6.2019 zotrval na dôvodoch a tvrdeniach uvedených v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie. Poukázal na čl. 3 základných zásad CSP, podľa ktorého každé ustanovenie CSP je potrebné vykladať v súlade s Ústavou SR, rešpektujúc judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva a Súdneho dvora Európskej únie (teologický výklad). Žalobca sa nestotožňuje s názorom žalovaného, že v danom prípade možno za vadu podanej žaloby považovať aj podanie z nesprávnych dôvodov. Toto tvrdenie nemôže obstáť. Súd má v zásade skúmať žalobu len po formálno-právnej stránke (nie však formalisticky) v tom zmysle, či žaloba obsahuje potrebné náležitosti z hľadiska ich formy, t.j. nie z pohľadu či je skutkový stav vymedzený dostatočne resp. či sú na jeho preukázanie označené relevantné dôkazy. Uvedené je predmetom konania vo veci samej a dokazovania. Jedinou výnimkou materiálneho prieskumu žaloby je posúdenie toho, čo žalobca žalobou sleduje (petit), nakoľko súd musí vziať do úvahy, aby bol petit žaloby dostatočne určitý z pohľadu jeho materiálnej vykonateľnosti. Právo na prístup súdu môže podliehať rôznym procesnoprávnym obmedzeniam a formalitám, avšak iba pri zachovaní jeho podstaty a pri rešpektovaní primeranosti obmedzeniam tak, aby nedošlo k odopretiu práva na prístup k súdu do takej miery, že by bol narušený jeho účel. Konkrétne obmedzenie musí sledovať legitímny cieľ.

10. Žalovaný vo vyjadrení zo dňa 30.7.2019 k vyjadreniu žalobcu zo dňa 25.7.2019 zotrval na svojom vyjadrení zo dňa 27.6.2019 a opätovne poukázal na skutočnosť, že tvrdenie určitej skutočnosti nezakladá žiadny nárok. Žalobca v konaní nepredložil ani nenavrhol žiadny dôkaz, ktorým by preukázal existenciu bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného. Výsledok konania je len dôsledkom procesných chýb žalobcu, čo nemôže ísť na ťarchu žalovaného. Podľa názoru žalovaného nie sú dané vo veci žiadne z tvrdených odvolacích dôvodov. Súd prvej inštancie postupoval v konaní správne, rešpektujúc všetky princípy civilného procesu, najmä princíp rýchlosti a hospodárnosti konania, keď nepripustil zmenu žaloby. Pokiaľ žalobca vymedzil ako inú vadu konania z dôvodu, že súd prvej inštancie s ním nekonal ako so spotrebiteľom, žalovaný poukázal na § 291 ods. 3 CSP, v zmysle ktorého ak je spotrebiteľ zastúpený advokátom § 296 sa nepoužije. Súd prvej inštancie na základe dôkazov, ktoré predložili strany sporu, dospel k správnym skutkovým zisteniam. Všetky predložené dôkazy boli v konaní vykonané a na ich základe nemohol dospieť súd prvej inštancie k inému záveru, ako k tomu, ku ktorému dospel. Ak by odvolateľ videl pochybenie v procesnom postupe súdu musel by argumentovať v odvolaní odvolacím dôvodom pod písm. e) alebo f). Stav predpokladaný hypotézou v § 365 ods. 1 písm. g) CSP nemožno v kontradiktórnom spore objektívne dávať za vinu súdu, ktorý postupoval v intenciách prejednávacieho princípu. Prípustnosť tohto odvolacieho dôvodu je potrebné vnímať v spojitosti s § 366 písm. d) CSP. Súd prvej inštancie z dôkazov predložených stranami dospel k správnym skutkovým zisteniam. Keďže žalobca nepredložil súdu prvej inštancie dôkazy riadne a včas, nie je možné na takéto dôkazy v tomto štádiu konania vôbec prihliadať.

11. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie podala v zákonnej lehote strana v spore, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané podľa § 359 CSP a § 262 ods. 1 CSP, že spíňa popri všeobecných náležitostiach v rozsahu § 127 ods. 1 CSP aj náležitosti podľa § 363 CSP s uvedením dôvodov odvolania, vykonal preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania.

12. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 CSP (viazanosť rozsahom odvolania), viazaný odvolacími dôvodmi podľa § 380 ods. 1 CSP, vrátane svojho oprávnenia preskúmať vady konania, ktoré sa týkajú procesných podmienok z úradnej povinnosti podľa § 380 ods. 2 CSP, a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné vo výroku I. a II. ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, keď v danej veci nezistil dôvod k tomu, aby zopakoval alebo doplnil dokazovanie vykonané pred súdom prvej inštancie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem, a dňa 20.5.2020 vo veci verejne vyhlásil rozsudok za dodržania postupu podľa § 219 ods. 3 CSP v spojení s § 378 ods. 1 CSP, keď oznámil miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke súdu v lehote najmenej 5 dní pred jeho vyhlásením.

13. Za aplikácie § 380 ods. 2 CSP posudzoval odvolací súd z úradnej povinnosti, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci, a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu, odvolací súd uvádza, že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP. Vychádzajúc z obsahu súdneho spisu odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie dodržal v konaní procesné predpisy upravujúce procesný postup o povinnom poučení strany v spore o procesných právach a o procesných povinnostiach, o predvolávaní na nariadené pojednávania za účelom prejednávania veci, pri vykonávaní dokazovania a procesný postup pred skončením dokazovania. Postupom súdu prvej inštancie nedošlo k takému nesprávnemu procesnému postupu, ktorý znemožnil stranám uskutočňovať im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

14. V rámci postupu podľa § 380 ods. 2 CSP posudzoval a hodnotil odvolací súd aj odvolacie tvrdenia žalobcu týkajúce sa opodstatnenosti odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP, keď súd prvej inštancie úplne opomenul a ignoroval tvrdenie žalobcu, že žalobca pohľadávku judikovanú rozhodcovským rozsudkom už predtým zaplatil a v prípade, že by opätovne zaplatil podľa rozhodcovského rozsudku, došlo by zo strany žalobcu k duplicitnému zaplateniu pohľadávky. Uvedené uviedol žalobca už v žalobe. Z tohto tvrdenia je možné nepochybne vyvodiť, že z pohľadu hmotného práva neexistovala pohľadávka, ktorú od neho formou exekúcie na základe rozhodcovského rozsudku vymohol žalovaný. Túto skutočnosť nebral súd prvej inštancie vôbec na zreteľ a v procese nastolil stav

vlastnej svojvôle. Konanie súdu prvej inštancie nebolo súladné so zákonom, pretože súd prvej inštancie si extrahoval z tvrdení a dôkazov, ktoré predložil žalobca, len niektoré a na ostatné nereflektoval, vec poňal maximálne izolovane, v dôsledku čoho je vydané rozhodnutie zaťažené vadou nezákonnosti. V rámci tohto odvolacieho dôvodu žalobca taktiež namietal postup súdu prvej inštancie podľa § 181 ods. 2 CSP, keď uviedol len to, čo je medzi stranami nesporné, to čo bolo sporné, tomu sa súd prvej inštancie nevenoval. Za nedostatočné považoval žalobca aj predbežné právne posúdenie veci uvedené súdom prvej inštancie, v ktorom len uviedol, že bude aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka týkajúce sa bezdôvodného obohatenia. Obligatórny postup podľa § 181 ods. 2 CSP je kľúčovým inštitútom pre zrýchlenie civilného sporového konania, ako aj prostriedkom na predídenie prekvapivých súdnych rozhodnutí (uznesenie Krajského súdu v Trnave zo dňa 3.10.2016 sp.zn. 24Co 203/2016). Ako ďalšie procesné pochybenie súdu prvej inštancie žalobca vymedzil, že súd na pojednávaní sa absolútne žiadnym spôsobom nevysporiadal s vyjadreniami a argumentáciou strán sporu, najmä k námietke premlčania.

15. Odvolací súd sa oboznámil s obsahom žaloby podanej žalobcom a zistil, že v časti I. žalobca okrem iného uviedol: „Keďže žalobca bol presvedčený o tom, že predmetný rozhodcovský rozsudok je nezákonný, žalovanú sumu s príslušenstvom dobrovoľne neuhradil, pretože v dôsledku zaplatenia sumy 2 984,92 eur by z jeho strany došlo k duplicitnému zaplateniu pohľadávky, keďže žalobca pohľadávku reálne uhradil subjektu, ktorý bol reálne adresátom a veriteľom (subjektom oprávneným prijať platbu) ešte pred tým ako sa začalo viesť konanie na rozhodcovskom súde. Žalovaný vedel po celý čas a mal k dispozícii aj dôkazy a vyjadrenia k tomu, že žalobca absolútne vylučoval postavenie žalovaného ako veriteľa akejkoľvek pohľadávky voči žalobcovi. Následne sa preto žalobca cestou Okresného súdu Považská Bystrica domáhal zrušenia rozhodcovského rozsudku R 24/2014 zo dňa 2.6.2014.“ Na preukázanie tvrdení, teda aj tvrdenia vyššie uvedeného, žalobca označil ako dôkazy listiny : rozhodcovský rozsudok R 24/2014 zo dňa 2.6.2014, príkaz na začatie exekúcie EX 439/2014 zo dňa 15.12.2014, rozsudok Okresného súdu Považská Bystrica 8C/62/2015-89 zo dňa 8.6.2015, rozsudok Krajského súdu v Trenčíne 4Co/638/2015 zo dňa 9.6.2016, oznámenie zo dňa 7.1.2015 a konečné vyúčtovanie exekučného konania zo dňa 22.1.2015. Žiadne iné dôkazy žalobca neoznačil a v konaní nepredložil. Z vyššie uvedeného opísania rozhodujúcich skutočností v spojení s celým obsahom a textom žaloby nemožno podľa názoru odvolacieho súdu bez ďalšieho vyvodit', že vyššie opísané skutočnosti zakladajú rozsah preskúmania pohľadávky vo výške 8 531,66 eur s príslušenstvom. Vyššie opísané skutočnosti predstavujú dôvod, pre ktorý žalobca nezaplatil rozhodcovským rozsudkom uloženú peňažnú povinnosť žalovanému ako osobe z rozhodcovského rozsudku oprávnenej (žalobca). Skutočnosti opísané žalobcom v žalobe nie je možné hodnotiť ako splnenie náležitosti žaloby podľa § 132 ods. 1 CSP spočívajúce v pravdivom a úplnom opísaní rozhodujúcich skutočností pre určenie predmetu žaloby tak, ako to v odvolaní tvrdí žalobca. Na strane súdu prvej inštancie nevznikol v konaní žiaden dôvod preskúmať a hodnotiť skutočnosti týkajúce sa právneho dôvodu a výšky pohľadávky, o ktorej žalobca v žalobe uviedol, že v dôsledku zaplatenia sumy 2 984,92 eur by došlo k z jeho strany k duplicitnému zaplateniu, pretože túto sumu uhradil inému subjektu pred začatím rozhodcovského konania, pričom žalobca nepovažoval žalovaného za veriteľa akejkoľvek pohľadávky proti žalobcovi. Z obsahu žaloby je zrejmé, že dôvodom, pre ktorý sa žalobca proti žalovanému domáhal vydania bezdôvodného obohatenia je zrušenie rozhodcovského rozsudku, pretože jeho zrušením odpadá právny dôvod plnenia s tým, že ak nebol právny dôvod pre plnenie daný a pôvodný rozsudok bol tak nesprávny, právny dôvod plnenia má oporu len vo vykonateľnom súdnom rozsudku, jeho zrušením do tej doby existujúci právny dôvod odpadá a predtým poskytnuté plnenie sa stáva bezdôvodným obohatením.

16. Úkony a postup súdu prvej inštancie podľa § 181 ods. 2 CSP, ktorého nedodržanie a nedostatočnosť žalobca v odvolaní namietal, patria k obligatórnemu postupu pre ďalší procesný postup strán v kontradiktórnom sporovom konaní. Postup súdu je pre strany a ich zástupcov na základe uvedených úkonov a postupu predvídateľný a transparentný, ale súčasne je kladený väčší dôraz na zodpovednosť strany za jej vlastnú procesnú aktivitu a za rovnako transparentné substancovanie skutkových tvrdení a dôkazných návrhov. Odvolací súd sa oboznámil s postupom súdu prvej inštancie na pojednávaní dňa 8.4.2019, ktorého sa zúčastnil žalobca, jeho právna zástupkyňa a právny zástupca žalovaného. V zápisnici o pojednávaní sa po úkonoch strán sporu podľa § 181 ods. 1 CSP uvádza postup súdu prvej inštancie podľa § 181 ods. 2 CSP, v ktorom „ bolo dané predbežné právne posúdenie, podľa ktorého súd na vec bude aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka (OZ) týkajúce sa bezdôvodného obohatenia“. Zároveň súd prvej inštancie uviedol, že „ za nesporné súd považuje vydanie rozhodcovského rozsudku, jeho následné zrušenie, priebeh exekúcie a zexekvované čiastky žalobcovi

vo výške 8 531,66 eur „. Ďalej sa tiež v zápisnici uvádza, že „súd uviedol podstatné skutočnosti podanej žaloby, zhrnul, že žalobca svoj nárok odvíja od zrušeného rozhodcovského rozsudku, na základe ktorého mu bola vykonaná exekúcia a bol uspokojený nárok žalovaného“.

17. Treba prisvedčiť žalobcovi, že súd prvej inštancie nepostupoval dostatočne pri oligatórnom postupe podľa § 181 ods. 2 CSP, keď jeho predbežné právne posúdenie je zjednodušené len na konštatovanie aplikácie ustanovení Občianskeho zákonníka (OZ) týkajúcich sa bezdôvodného obohatenia. Predbežné právne posúdenie veci spočíva v tom, že sudca v aktuálnom štádiu civilného procesu argumentačným postupom iba v rámci prípravy pojednávania subsumuje v tomto štádiu konania významné skutkové okolnosti v spore pod konkrétnu právnu normu hmotného práva. Predbežným právnym posúdením nie je sudca obmedzený pri aplikácii a interpretácii objektívneho práva po zistení skutkového stavu preukázaného v dokazovaní, na základe ktorého vec po skončení dokazovania rozhodne. Je v záujme právnej istoty, aby bol zásadný odklon od predbežného právneho posúdenia v odôvodnení rozhodnutia vo veci náležite odôvodnený. Pokiaľ súd prvej inštancie uviedol na pojednávaní, skutkové tvrdenia, ktoré nepovažuje za sporné a neuviedol, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné, je dôvodné predpokladať, že za sporné nepovažoval súd prvej inštancie žiadne skutkové tvrdenia. Na tomto mieste dáva odvolací súd do pozornosti, že žalobcovi bol doručený odpor žalovaného proti vydanému platobnému rozkazu v upomínacom konaní a k odporu podal vyjadrenie zo dňa 7.11.2018. Žalobca mal vedomosť o dôvodoch, pre ktoré žalovaný nárok žalobcu neuznáva a vo vyjadrení zaujal stanovisko aj k námietke premlčania, ktorú vzniesol žalovaný. Rovnako dňa 5.2.2019 doručil súd prvej inštancie žalobcovi vyjadrenie žalovaného zo dňa 4.12.2018.

18. S poukazom na názory a závery v uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. II. ÚS 366/2018-9 zo dňa 11.7.2018 vyhodnotil odvolací súd odvolacie tvrdenia žalobcu týkajúce sa opodstatnenosti odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP ako nedôvodné. V súlade s týmto rozhodnutím, s odkazom na odôvodnenie rozsudku Krajského súdu v Prešove č.k. 17Co/7/2017-490 zo dňa 23.1.2018, v ktorom tento súd uviedol, že „Opomenutie aplikácie § 181 ods. 2 CSP vydaním rozhodnutia vo veci samej sa konvaliduje, v rozhodnutí o veci samej prvoinštančný súd svoje názory oznámil a tým zhojil tento procesný nedostatok a prípadné odňatie práva na spravodlivý súdny proces stranám sporu. Pre tento dôvod odvolací súd nepovažuje za dôvod, pre ktorý by bolo potrebné napadnúť rozsudok prvoinštančného súdu zrušiť a vrátiť na ďalšie konanie“, ústavný súd v rámci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu, vyslovil v odseku 12. svojho odôvodnenia, že krajský súd dal jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. V súlade s čl. 2 ods. 2 základných princípov Civilného sporového poriadku poukazuje odvolací súd aj na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp.zn. 1Obdo/3/2019 zo dňa 28.1.2020: „... Cieľom ustanovenia § 181 ods. 2 CSP je zamerať procesnú aktivitu strán na skutočnosti, ktoré sú podľa posúdenia súdu sporné, teda viesť strany už počas konania k tomu, aby dokázali predvídať rozhodnutie súdu. Okrem toho cieľom je zrýchliť a zjednodušiť konanie tak, aby sa nevykonávali zbytočné dôkazy, ktoré súd nepovažuje za dôležité a nevenovala sa pozornosť bezdôvodným skutkovým tvrdeniam, ktoré sú podľa názoru súdu buď nesporné alebo právne bezvýznamné. Porušenie uvedeného ustanovenia však nelimituje stranu sporu pri realizácii jej procesných práv. Striktne nedodržanie postupu podľa ust. § 181 ods. 2 CSP (predtým § 118 ods. 2 OSP) zo strany súdu (spočívajúce v neuvedení, ktoré právne významné skutkové tvrdenia účastníkov možno považovať za zhodné a ktoré zostali sporné, ktoré dôkazy súd vykoná a ktoré nevykoná, ako aj neuvedenie predbežného právneho posúdenia veci súdom) má za následok tzv. inú vadu konania, avšak nezakladá to vadu zmätočnosti v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP. Ak totiž predseda senátu toto zákonné ustanovenie nedodrží, nemá to žiaden priamy dosah na možnosť vylúčenia účastníka konania z jeho procesných práv, ktoré mu Civilný sporový poriadok priznáva. Porušenie tohto ustanovenia žiadnym spôsobom nediskvalifikuje účastníka napr. v práve zúčastniť sa pojednávania, robiť prednesy, navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom, v práve na záver pojednávania zhrnúť svoje návrhy a podobne. V zmysle judikatúry ÚS SR (sp. zn. IV. ÚS 16/2012) sú právny názor a hodnotiace úsudky súdu vlastné až samotnému rozhodnutiu vo veci, nie však postupu v zmysle ust. § 118 ods. 2 OSP (porovnaj aj uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/3/2016 z 22. marca 2017, sp. zn. 5Cdo/211/2013 z 13. mája 2014). Zároveň je potrebné zdôrazniť, že súd rozhoduje na základe zisteného skutkového stavu (§ 215 ods. 1 CSP), berie do úvahy iba skutočnosti, ktoré vyšli najavo počas konania (čl. 11 ods. 4 CSP) a pri zisťovaní skutkového stavu vychádza zo

zhodných tvrdení strán, ak neexistuje dôvodná pochybnosť o ich pravdivosti (§ 186 ods. 2 CSP). Pri výkone spravodlivosti súd nesmie byť obmedzovaný tak pôvodnými predbežnými závermi o skutkovej stránke veci, ako ani prípadným vlastným predbežným právnym posúdením. Podľa názoru dovolacieho súdu dovolateľ neodôvodnene namietal, že nedodržaním procesného postupu podľa ust. § 181 ods. 2 CSP súd prvej inštancie porušil jeho právo na spravodlivý proces“....

19. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie dostatočným spôsobom, zaoberal sa tvrdeniami a dôkazmi strán v spore, dôkazy vyhodnotil v súlade so zásadami podľa § 191 CSP a zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver, keď s poukazom na ním citované ustanovenie Obchodného zákonníka žalobu o splnenie peňažnej povinnosti zamietol a žalovanému ako úspešnej strane sporu priznal proti žalobcovi nárok náhradu trov konania. Odvolací súd sa stotožňuje s dôvodmi rozsudku a v rámci postupu podľa § 387 ods. 2 a 3 CSP uvádza a dodáva :

20. Vychádzajúc z obsahu spisu, skutkového stavu zisteného a preukázaného vykonaným dokazovaním, vrátane vyjadrení strán sporu (odpor žalovaného zo dňa 14.9.2018, vyjadrenie žalobcu zo dňa 7.11.2018, vyjadrenie žalovaného zo dňa 4.12.2018) ako prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany, je odvolací súd, rovnako ako súd prvej inštancie, toho názoru, že v tomto konaní nemožno bez ďalšieho konštatovať, že zrušením rozhodcovského rozsudku odpadol právny dôvod plnenia záväzku žalobcom a na strane žalovaného došlo k bezdôvodnému obohateniu a pre konštatovanie vzniku bezdôvodného obohatenia bolo potrebné skúmať, či z hľadiska hmotného práva mal žalovaný nárok na plnenie alebo nie.

21. Ako správne zistil a uviedol súd prvej inštancie v odseku 6. odôvodnenia rozhodcovský rozsudok Rozhodcovský súd Arbitráž, s.r.o., so sídlom Jilemnického 30, Martin, IČO 46 665 145 sp.zn. R 24/2014 zo dňa 2.6.2014 bol zrušený rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica č.k. 8C/62/2015-89 zo dňa 8.6.2015 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č.k. 4Co/638/2015-109 zo dňa 9.6.2016. Dôvody, pre ktoré sa možno domáhať zrušenia rozhodcovského rozsudku, taxatívne upravuje § 40 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní. Vo veci vedenej na Okresnom súde Považská Bystrica sp.zn. 8C/82/2015 uplatnil žalobca zrušenie rozhodcovského rozsudku z dôvodu podľa § 40 ods. 1 písm. g/ zákona č. 244/2002 Z.z. v znení účinnom do 31.12.2014, podľa ktorého účastník rozhodcovského konania sa môže žalobou podanou na príslušnom súde domáhať zrušenia tuzemského rozhodcovského rozsudku, len ak bola porušená zásada rovnosti účastníkov rozhodcovského konania. Táto zásada má vyjadrenie v § 17 zákona č. 244/2002 Z.z., podľa ktorého účastníci rozhodcovského konania majú v rozhodcovskom konaní rovné postavenie. Každému účastníkovi rozhodcovského konania sa má poskytnúť rovnaká možnosť na uplatnenie jeho práv a na ich ochranu. Rozhodcovský rozsudok nebol v súdnom konaní zrušený z dôvodov neplatnosti rozhodcovskej zmluvy alebo nemožnosti riešiť predmet sporu v rozhodcovskom konaní.

22. Z ustanovenia § 40 zákona č. 244/2002 Z.z. v znení účinnom do 31.12.2014 vyplýva, že tento zákon nezaradil medzi dôvody zrušenia rozhodcovského rozsudku dôvody týkajúce sa právneho dôvodu, výšky alebo vymáhateľnosti, ak je predmetom rozhodcovského konania uplatnenie peňažného nároku v spore medzi žalobcom a žalovaným.

23. Žalobca v odvolaní, na rozdiel od rozhodcovského konania a v konaní pred súdom prvej inštancie, odôvodňoval opodstatnenosť odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. d/ CSP tvrdením, že žalobca má v spore postavenie spotrebiteľa. Tvrdil, že túto skutočnosť nebral súd prvej inštancie vôbec na zreteľ, v súdnej veci neaplikoval ustanovenia o spotrebiteľskom spore podľa § 290 CSP a nevykonal aj taký dôkaz, ktorý nebol navrhnutý, ak to bolo pre rozhodnutie vo veci nevyhnutné podľa § 295 CSP, čím žalobcu diskriminoval a uviedol ho do nepriaznivej situácie. Predovšetkým je nutné k týmto tvrdeniam žalobcu, prezentovaným až v odvolacom konaní, uviesť, že žalobca okrem všeobecnej právnej teórie týkajúcej sa spotrebiteľského práva, neuviedol žiadne rozhodné a konkrétne tvrdenia, z ktorých by bolo vôbec možné usudzovať, že postavenie spotrebiteľa žalobca má. Postavenie žalobcu ako spotrebiteľa nevyplýva ani z obsahu rozhodcovského rozsudku. V tomto rozsudku má žalobca, v ktorom vystupoval ako žalovaný, postavenie podnikateľa, keď už v záhlaví sa uvádza miesto jeho podnikania M. O. a IČO XX XXX XXX a v odôvodnení tohto rozsudku sa uvádzajú čísla faktúr, ktorými bola žalobcovi fakturovaná cena za dodaný tovar a žalobca ako kupujúci nesplnil svoje peňažné záväzky. Žalobca v rozhodcovskom konaní podával vyjadrenia a doručoval doklady (odsek 6.,

8., 10., 12. odôvodnenia rozhodcovského rozsudku). Žalobca vo vyjadreniach v rozhodcovskom konaní netvrdil, že má postavenie spotrebiteľa. Postavenie žalobcu ako spotrebiteľa nevyplýva z obsahu žaloby ani z rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica č.k. 8C/62/2015-89 zo dňa 8.6.2015 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č.k. 4Co/638/2015-109 zo dňa 9.6.2016.

24. Odvolací súd po vyhodnotení podstatných odvolacích tvrdení konštatuje, že v odvolacom konaní nezistil žiadne dôvody na iné posúdenie skutkových a právnych záverov súdu prvej inštancie, ktoré vychádzajú z obsahu súdneho spisu a dávajú dostatočný podklad vo výroku jeho rozsudku. Rozsudok súdu prvej inštancie je vo výroku vecne správny a táto vecná správnosť predstavuje správnu aplikáciu a interpretáciu právnych noriem na základe správne zisteného skutkového stavu.

25. Za skutkovo a právne správny považuje odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie aj vo výroku II. o nároku na náhradu trov konania, o ktorých rozhodol súd prvej inštancie, vychádzajúc zo zásady zodpovednosti za výsledok (zásada úspechu) a miery úspechu, ktorá sa zisťuje tak u žalobcu ako aj u žalovaného. Miera úspechu vo veci závisí od vzťahu meritórneho rozhodnutia k žalobnému petitu. Žalovanému ako plne úspešnej strane sporu patrí proti žalobcovi podľa § 255 ods. 1 CSP nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

26. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 a § 262 ods. 1 CSP a žalovanému ako úspešnej strane sporu priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 CSP samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník za dodržania zásad podľa § 251 CSP.

27. Nad rámec odvolania odvolací súd uvádza, že postup po zrušení rozhodcovského rozsudku upravuje § 43 ods. 1, 2 zákona č. 244/2002 Z.z. Podľa tohto ustanovenia v ods. 1 pokračuje v konaní o žalobe žalobcu proti žalovanému po zrušení rozhodcovského rozsudku súd, ktorý ho zrušil. V odseku 2 je upravená situácia, ak je rozhodcovský rozsudok zrušený z iného dôvodu ako je uvedený v odseku 1, pričom na rozdiel od situácie v odseku 1, ide o situáciu, že rozhodcovská zmluva alebo rozhodcovská doložka zostáva medzi zmluvnými stranami v platnosti. Ide o rozhodujúcu okolnosť s vplyvom na právomoc súdu.

28. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) :

- dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva

v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP)

- dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

- dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424

CSP)

- dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP)

- v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh, § 428 CSP)

- dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom (okrem prípadov podľa § 429 ods. 2 CSP). Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).